

[Clara Munck.]

med det færøske styre på samme måde, som man gjorde med henblik på det kommunale hospital i Thorshavn.

Vi ser af lovforslagets bemærkninger, at dengang man drøftede Dronning Alexandrines hospital, blev det henstillet fra færøsk side, at man ved statshospitalet medtog de bygninger, jeg før har nævnt, udenomsbygningerne: administrationsbygning, en sygeplejeskole, varmecentral, køkken og alt det andet, men man sagde, at det var en forudsætning, at der, for så vidt et sådant projekt senere blev realiseret, skulle træffes aftale mellem rigsmyndighederne og det færøske landsstyre om den betaling, der skulle erlægges for leverancer, ligesom der skulle foretages beregning over forrentning og afskrivning. Vi mener som sagt, at vi i et udvalg må have lidt oplysninger på dette område.

Jeg vil efter disse bemærkninger endnu en gang understrege, at vi fra den konservative folketingsgruppes side ser med meget stor sympati på det lovforslag, der her foreligger. Vi mener, det er et ganske naturligt led i den meget fornødne opbygning af forsorgen for sindslidende og åndssvage, som bør finde sted i hele riget; men uanset den sympati, vi har for løsningen af denne opgave, må vi altså mene, at der er mange enkeltheder i projektet, som vi må se nærmere på, før vi ønsker forslaget ophøjet til lov.

Else-Merete Ross: Det er ikke noget nyt, at der fra folk i forskellige dele af Danmark rejses ønsker om institutioner eller anlæg til varetagelse af særlige behov. Det er heller ikke noget nyt, at det i de fleste tilfælde tager en ikke ringe tid at få sådanne, ofte højest berettigede ønsker gennemført.

På Færøerne har man allerede i 1931 fremført ønsket om at få bygget afdelinger for sindssyge og åndssvage i forbindelse med Dronning Alexandrines hospital eller et selvstændigt hospital for sindslidende. I bemærkningerne til lovforslaget redegøres

der for de ulemper og den belastning, der har været forbundet med, at færøske patienter kun havde mulighed for psykiatrisk behandling her i landet, og de fordele, der vil opnås ved, at behandlingen kan foregå i Thorshavn. Det virker alt sammen overordentlig indlysende.

I bemærkningerne gennemgås de forskellige grunde til, at der er gået så mange år, inden færingerne ønske har kunnet blive til virkelighed.

Jeg er godt klar over, at det her drejer sig om et meget stort projekt, som griber ind i moderniseringen af Dronning Alexandrines hospital, og som yderligere er blevet udvidet med afdelinger for åndssvage og med en sygeplejeskole. Men som lægmand uden kendskab til hospitalsbyggeris projektering forekommer det mig rent umiddelbart, at det har taget meget lang tid at komme frem til de endelige planer. Det foreliggende skitseforslag forelå i 1955. Detailprojekteringen blev bevilget i finansåret 1958-59. Et særligt byggeudvalg blev nedsat i 1959, som tog hensyn til nye ønsker, der sprængte det oprindelige skitseforslag, som så blev omarbejdet.

I mellemtiden var planerne for moderniseringen af Dronning Alexandrines hospital blevet yderligere udvidet med 50 pct. flere sengepladser. Af den grund måtte skitseprojektet for statshospitalet udvides. Resultatet blev et bruttoetageareal på det dobbelte af det oprindelige. Projektet blev godkendt af sundhedsstyrelsen og boligministeriet. Ingen kan vel undre sig over, at udgifterne i mellemtiden var blevet anselige. Derefter fandt man det rimeligt at overveje, om en vis nedskæring af projektet var gennemførlig. Overvejelserne resulterede i en nedskæring af sengepladserne for såvel sindslidende som åndssvage med hver en tredjedel.

Så vidt jeg kan forstå af bemærkningerne, opnåedes der under forhandlingerne enighed om — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„at det uanset de særlige på Færøerne gældende forhold næppe vil være økono-